

OM AT VÆRE EN SOCIALISTISK KVINDEGRUPPE

et oplæg af "Røde Wilma"

1. Historie

Kvindegrupperne blev dannet i foråret 76 i tilknytning til musikfrontens kvindeskoling. Grupperne blev dannet dels for at tilføre skoling en praktisk musikalsk dimension, men nok så meget for at opfylde et behov hos mange kvindelige musikstuderende for at lære at spille og udføre rytmisk musik og at behandle elektriske instrumenter. Nok var musocgrupperne blevet dannet før og havde åben adgang for kvinder, men mange holdt sig tilbage på grund af manglende kvalifikationer og utryghed overfor at skulle fungere sammen med strøm og dygtige, men til tider utålmodige mænd. Grupperne arbejdede i foråret med oparbejdelsen af kvalifikationer i en for de medvirkende tryk og ukrævende atmosfære. Vi tog tingene stille og roligt og tænkte ikke på at spille for andre. I sommerferien blev der så dannet en tværgruppe af piger, der ville prioritere spillet højt i den semesterfrie tid, og den intensiverede øvelse med samt de sociale oplevelser, der var forbundet hermed bevirkede, at vi besluttede os til at øve op til et bestemt arrangement, nemlig kvindefestival, og der gøre vores debut. Dette blev i mellemtiden ikke til noget, men vi debuterede i stedet ved rusfesten på musik og til semesterstartfestivalen. Den velvillige modtagelse vi fik ved disse arrangementer plus vores voksende selvtillid gav såvel

"sommergruppen" som de øvrige spillegrupper et godt skub fremad. Der blev lavet en omorganisering af grupperne, idet en del af sommergruppen ønskede at fortsætte sammen, og der blev dannet 4 kvindegrupper. Røde Wilma er en af disse, og vi har i løbet af efteråret spillet til en del arrangementer og, synes vi selv, indhøstet både gode og dårlige erfaringer.

2. Om det at være en socialistisk kvindegruppe

Gruppen har i løbet af efteråret gennemgået en udvikling fra at være en ren spillegruppe til at blive en kvindegruppe, der opfylder såvel nogle basisgruffunktioner som politiske diskussioner og praksis.

I den første tid gruppen spillede sammen, var det mere glæden over overhovedet at kunne få det til at fungere rent musikalsk og socialt, der optog os, end egentlig vores politiske sigte, hvad vi ville med vores musik, om vi var en kvindepolitisk gruppe eller en politisk kvindegruppe, hvordan vi forholdt os til resten af kvindebevægelsen, og hvordan vi forholdt os til en socialistisk kulturstrategi.

I takt med, at vi er blevet bedre til at klare de helt elementære håndværksmæssige problemer, og at

vi er kommet os ovenpå den første eufori, er disse diskussioner begyndt at dukke frem i gruppen.

I første omgang har diskussionerne drejet sig om, hvorvidt vi skulle tilknytte os musoc, diskussioner, der krævede at vi, ligesom de andre musocgrupper, forsøgte at eksplicitere vores politiske målsætning. Men det betød også, at vi som kvindegruppe måtte tage stilling til, om vi mente at have særlige arbejdsområder i forhold til de andre musocgrupper, og hvordan vi forstod os selv i selskab med blandede grupper.

Vi nåede frem til, at vi ikke mener, at "rene" kønsgrupper på længere sigt kan være et socialistisk mål, men at grupperne i øjeblikket har en væsentlig funktion, både af tekniske/øvmæssige grunde, men også fordi vi kan bidrage til at bevidstgøre såvel publikum som de andre musocgrupper om kønsrolleproblemer og undertrykkelse i et kapitalistisk samfund, bidrage til at nedbryde bornerte arbejdsdelinger.

Dette medfører, at vi nok i højere grad end de blandede musocgrupper betoner de kønspolitiske problemstillinger i vores repertoire, men vi opfatter ikke vores arbejdsområde som værende udelukkende en fremstilling af kønsspecifikke problemstillinger. Dvs. at vi opfatter os som en musocgruppe på linje med de andre, men der er selvfølgelig arrangementer af specifik kønspolitisk karakter, hvor det er oplagt, at vi spiller.

I forbindelse med et seminar, der blev afholdt i feb. 77 for socialistiske kvindegrupper (ikke musikgrupper) fra hele landet, og hvor vi deltog, har vi fortsat og intensiveret diskussionerne omkring det at være socialister og at arbejde i kvindegrupper. Indtrykkene og erfaringerne fra seminaret er endnu så diffuse og ubearbejdede, at de vanskeligt kan refereres samlet her, men de vil dukke frem hist og her i det følgende og forhåbentlig på

et senere tidspunkt kunne formidles samlet og bearbejdet ud.

3. Tekst og musik

Hele vores repertoire er opbygget af numre, andre har lavet. Det er dels numre hentet fra allerede indspillede plader, og nogle enkelte numre har vi hentet fra kvindebevægelsen, altså numre, der ikke foreligger på plade.

Som allerede nævnt koncentrerer en del af vores numre sig om kønsproblematikken, om kvindens undertrykkelse, seksualitet og frigørelse i et kapitalistisk samfund. Men vi har også numre, der enten generelt tager problemer fra klassekampen op, behandler et specielt problem eller beskriver socialistiske visioner.

Vi har ikke lagt en egentlig politik omkring udvælgelsen af vores numre eller forholdet mellem kønsspecifikke og klassekampsnnumre. Vi diskuterer sangens indhold, inden vi tager den på vores repertoire, og på det sidste har vi kort berørt problemet omkring forholdet mellem de kønsspecifikke sange og de andre. Der er nemlig en tendens til, at vi fokuserer på kvindesammenhænge, når vi eftersøger nye numre. Dette hænger dels sammen med vores mere intensive diskussioner omkring kvindeproblematikken, dels at de andre grupper jo tager sig af klassekampensiden - vi ser her en fare for, at den arbejdsdeling, vi netop ønskede at undgå ved vores indtræden i MuSoc, måske alligevel sætter sig igen. Det er i al fald et problem, som vi er opmærksomme på, og som vi fortsat vil diskutere.

En del af vores numre er meget stille, lyriske og fortællende. Det har givet os en del problemer at placere disse numre i en repertoireplan, idet de kræver et lydhørt og ikke alt for støjende publikum. De første gange vi spillede ude, placerede vi

numrene i en rækkefølge, der var tekstligt indholdsmæssigt bestemt, men det har vi måttet gå bort fra, idet folk simpelthen ikke gider sidde stille og høre efter, når vi når hen på aftenen. Vi har derefter placeret de stille numre i begyndelsen og således lavet en musikalsk bestemt repertoireplan og en enkelt gang har vi strøget de stille numre. Det er selvfølgelig lidt af et problem for os ikke altid at kunne få de stille numre til at fungere i forhold til publikum, idet det tit er netop disse numre, der bedst fortæller, hvad vi gerne vil sige. Men på den anden side mener vi selvfølgelig heller ikke, at vi skal spille dem af principielle grunde, hvis folk alligevel ikke gider høre efter.

Problemet er selvfølgelig større for os, end for mange andre grupper, fordi vi endnu ikke har så stort et repertoire, at vi kan sammensætte til de enkelte lejligheder. I øjeblikket koncentrerer vi da også udbygningen af repertoiret på to felter, dels på flere hurtige dansenumre og dels vil vi forsøge at opbygge et repertoire af børnesange, som kan fungere for og i leg med børn - akustisk.

4. Optræden og æstetik

I det forløbne halve år, hvor vi har spillet ude til forskellige arrangementer, føler vi stort set, at vi er blevet modtaget med velvillighed, og at vi har fungeret godt i forhold til publikum - end- og undertiden sammen med publikum. Vi mener selv, at vi fungerer på tværs af nogle traditionelle æstetiske krav til et elektrisk band. Vi lægger stor vægt på kollektiviteten, at vi spiller og fungerer sammen som gruppe, og at vi har kontakt med hinanden, mens vi spiller - det mener vi også er et æstetisk udtryk. Vi har i mange af vores numre et for mange musikmiljøer lidt ualmindeligt lydbillede, nemlig den flerstemmige kvindesang - også

et æstetisk udtryk. Vi er i mange af vores numre meget engagerede i teksten, idet vi beskriver selve oplevede erfaringer - også et æstetisk udtryk. Endelig overser vi ikke, at den velvillighed, hvor- med vi er blevet mødt, selvfølgelig også har noget at gøre med, at vi er et sjældent og nyt fænomen! Vi mener altså ikke, at det er fordi, vi spiller godt, har en fed lyd og er gode musikere, at vi er blevet forholdsvis godt modtaget, hvor vi har spillet, men snarere af de ovenfor nævnte grunde. Og det er vi selvfølgelig glade for, fordi det er nogenlunde det, vi gerne vil fungere på.

Men vi har indtil videre udelukkende fungeret i indforståede sammenhænge, hvor netop de kvaliteter bliver værdsat, og selv indenfor disse sammenhænge har vi kunnet mærke tydelig forskel på at spille f.eks. i rene kvindesammenhænge, hvor vi har fungeret ubetinget godt, i f.eks. frontsammenhænge, hvor vi har fungeret rimeligt og så i større sammenhænge, hvor vi har fået en lidt blandet modtagelse f.eks. til en Minavisfest.

Vores spillestil kvæver faktisk et indforstået publikum, og det mener vi er et problem. Vel også for andre socialistiske grupper. Vi vil selvfølgelig gerne kunne fungere i andre end snævre universitets- eller uddannelsesmiljøer, men der vil blive stillet større krav til os i traditionel musikalsk retning, vi vil ikke kunne regne med den samme goodwill eller solidariske opbakning, eller kunne fungere på det, vi kalder æstetik.

Selvfølgelig skal vi alle sammen blive bedre til håndværket, men problemet drejer sig ikke udelukkende om at kunne spille så godt som muligt. Det drejer sig også om, at indreflektere de musikalske traditioner og normer, der eksisterer i andre miljøer, at indoptage disse uden at "give køb" på de socialistiske bevidsthedsmæssige og æstetiske krav vi stiller til os selv og vores musik.